

KROKODILSKE SUZE

Naslov originala:
Lacrime di cocodrillo, Valeria Corciolani
Copyright © 2010 Arnoldo Mondadori Editore, S.p.A
This edition published by arrangement with Grandi & Associati
Prava za srpsko izdanje © 2011 Mono i Manjana

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Jerkov

Urednik
Milena Đorđijević

Prevod
Dunja Andrić

Lektura
Aleksandra Jakšić

Dizajn korica
Goran Grbić

Kompjuterska priprema
Ljiljana Pekeč

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.131.1-31

КОРЧОЛАНИ, Валерија
Krokodilske suze / [Valerija Korčolani ; prevod Dunja Andrić]. - Beograd : Mono i
Manjana, 2011 (Lazarevac : Elvod-print). - 357 str. ; 20 cm

Prevod dela: *Lacrime di cocodrillo* / Valeria Corciolani. - Podatak o autoru preuzet iz
kolofona. - Tiraž 1.000. - Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-7804-393-2

COBISS.SR-ID 183901964

Valerija Korčolani

KROKODILSKE SUZE

S engleskog prevela
Dunja Andrić

Mono i Manjana
2011.

Đovaniju,
Tomazu i Tei

„Ove note evociraju večernje časove, pritajene i ispunjene senkama. Kao da ti časovi tame pomalo liče na... aligatore.“

VOLT DIZNI, *Igra časova*,
iz njegovog remek-dela *Fantazija*

JEDAN

„*Jedan, dva, tri, četiri...* samo trenutak, u kupatilu sam! Kapi klize u čašu čije se ljubičaste nijanse prelivaju jedna u drugu... *dvadeset dva, dvadeset tri, dvadeset čet...* ne znam gde je daljinski, pogledaj na stočiću, gde bi inače mogao da bude... *čet... gde sam ono stala? Ko će ga znati... četrnaest, petnaest, šesnaest, s...* kako na kom stočiću, na onom kod kauča. *Dođavola! Jesam li stigla do deset? Uf, jedanaest, dvanaest, trinaest, četrnaest...* da, dolazim... *petnaest, šesnaest...*“ Tesa se ogleda, prstima klizi kroz svoju dugu, crvenu kosu i stavlja je iza ušiju blago se kezeći svom liku u ogledalu. Uzima ljubičastu čašu i lagano vrcajući korača stavljajući stopala jedno ispred drugog, baš kao što su je naučili na kursu pod nazivom „Manekenke *Corpo mentis*“. Sa uzdahom se upućuje ka onom ludaku i smaraču Erosu koji ništa ne može da nađe, nikad ništa, čak ni ono što mu bode oči, a osvetljeno je reflektorima i strelicama koje se pale i gase.

Tesa spušta čašu, uzima daljinski koji je bio tu, na stočiću, *jedva* zaklonjen gomilom časopisa. On je gleda drsko, bleštavo se osmehujući. Ona staje pred njega raširenih nogu, jedna ruka joj je na vitkom i ispupčenom boku, a drugom mlati daljinskim upravljačem, pogled joj je mešavina Lolitinog i pogleda zavodnice, kao da hoće da kaže probaj da me uhvatiš.

Nakon kratke borbe koja se završava na uobičajen način, Tesa nestaje u kupatilu preskačući male gomile odeće razbacane po podu.

Eros odlučuje da se prepusti džin-toniku koji sipa u *onu* ljubičastu čašu spuštenu pored gomile časopisa. Baca pogled na 'Hello Kitty' pokrivač koji se nazire u susednoj sobi, a zatim zuri

u police za knjige pune prašnjavih drangulija, plišanih igračaka i poluotvorenih kutijica prepunih kozmetičkih uzoraka. A da ne pominjemo Bjađu, majušnog kerudžana koga kao da je neko pobacio, što drema na tepihu poput buvljive džumare nekog pankera. Dok sedi ispod pariskog postera na malom Ikeinom kauču sa zelenim cvetovima, Eros premeće po rukama čašu koja izgleda pomalo jeftino, kao da je dobijena na kupone u supermarketu na uglu. Kao propratni ukus džin-tonika, on oseća nešto poput arome eukaliptusa i sluti da Tesa čašu nikad nije prala. Uostalom, ni sam stančić ne ističe se po redu i čistoći. Ipak, mora da prizna da kuća, baš kao i njena vlasnica, ima neku divlju i neočekivanu draž. Čak i poigravanje neočekivanim nalaženjem ispred ulaza čini Tesu – četovali su jedan jedini put kada su se upoznali pre šest meseci. Privodi piće kraju i posmatra je kako s mukom nešto traži. Ona diže pogled, vidi ga kako se sprema da otpije, otvara usta i mrmlja nešto vezano za čašu, a zatim odustaje. Troma Lolita se na trenutak naduri, potom slegne ramenima i vrcajući vrati se u kupatilo.

DVA

Dve ribetine.

Jedna visoka, zaista bombastična plavuša, i jedna sitna, nešto manje upadljiva, ali ipak intrigantna brineta. Tako razmišlja Helmut Rutvaler, arhitekta na glasu, dok gleda Lučiju i Guju kako ulaze u njegov biro. Svestan svoje privlačnosti i u najintimnijim delićima sopstvenog bića, osmehuje se *neodoljivo-zavodnički* dvema ženama koje pokušavaju da se šćućure na aerodinamičnim barskim stolicama ispred njegovog radnog stola.

Ribetine se ne uzbuđuju.

Arhitekta oseća nadolazeću tahikardiju, obuzet sumnjom da baš i nije u top-formi. Krajičkom oka baca pogled na staklo u kome vidi svoj odraz i to ga umiruje, izgleda savršeno. Kao i uvek.

„Šta smo, dakle, rekli oko izbora teme?“, započinje iznenada Rutvaler, kao da se razgovor od pre nedelju dana i nije prekinuo.

„Rekli smo da ne bi bilo loše da se bolje pozabavimo onim što se vašim ćerkama sviđa, pošto je proslava namenjena njima...“, započinje Lučija nakon kratke zbunjenosti.

Arhitekta posmatra luk u koji joj se usne izvijaju i vidi blagi nagoveštaj nadurenosti. „Parti, moliću, a ne proslava. Reć proslava zvući seljački, a to bih rado da izbegnem. Za vas sam ćuo od porodice Arnolfi. Obićno ne trćim pred rudu i zato bih ųeleo da se izbliza uverim kako radite, da vidim kako vam naviru ideje, da budem u neposrednom dodiru s vama.“ Pritom namerno naglašava reć *dodir*.

„Odlićno“, odgovara Guja. „Mi ćemo napraviti okvirni plan partija, a vi ga na miru proućite. Kako bismo zapoćele rad, neopodno je da nešto višće saznamo o devojćicama, a to ne treba da doųivljavate kao cepidlaćenje.“

„Samo još nešto, gospodine Putvaler...“ Lučija zabacuje svoju plavu kosu očišanu na paži i grize se za usnu kako ne bi prasnula u smeh.

„... Rutvaler¹, molim vas“, besno ističe arhitekta.

„Važno je da nam kažete“, dodaje Guja gledajući popreko drugaricu, „da li će među zvanicama biti neko netolerantan na skrob, jaja, kvasac – znate, bolje je da se klonimo...“ Nežnim pokretom ruke ukazuje na brojne mogućnosti, ali od njenog pomeranja ionako nestabilna stolica proklizava.

„Kako to da saznam? Ne znam ništa o tome, zar se nećeti vi za sve pobrinuti?“ Uzima vizitkartu od braonkastog kartona i čita: „... Tematske večere i personalizovani catering u tvom domu: za atmosferu su zaslužni detalji.“

„Dobro“, uporno nastavlja Guja. „Kako vam se zovu ćerke?“

Sa usiljenim osmehom na licu i rukama stavljenim iza glave, Rutvaler podiže pogled ka plafonu kako mu pažnju ne bi odvlačile Gujine petrolej-zelene čarape što vire iz suknjice koja se podiže dok ona beleži njegov odgovor u rokovniku.

„Luče i Sole², od devet i sedam godina. Idu u privatnu školu koju vode časne sestre. Pohađaju časove plesa kod gospođice Longkroft iz londonske Kraljevske akademije. Vole da čitaju, Luče svira violinu, a Sole klavir.“ Njegovo blago namršteno lice treba da im stavi do znanja da nema bogzna šta da doda.

Guja spušta pogled na rokovnik u kome nije ništa zapisala.

„A neke lične informacije?“, ne odustaje Lučija.

„Ovako, mrze pirinač!“

„A da li se igraju?“, pita Guja koju nije mnogo dotakao ovaj trijumfalni dokaz očinskog interesovanja.

„Kako to mislite 'da li se igraju'?“

---

¹ Zamenom prvog slova u prezimenu Rutvaler (Putvaler) aludira se na „švalerske aktivnosti“ dotičnog gospodina, prizivanjem reči *puttana* (it.), što znači kurva (Prim. prev.)

² Svetlo i Sunce (Prim. prev.)

„Pa devojčice od sedam i devet godina obično se igraju, zar ne?“ Vidi da su ga prešle, da je uhvaćen na delu. Prezire taj osećaj. Takvo brukanje je nedopustivo.

„Zapravo mislim da se ne igraju. Veoma su zrele.“

„To je nemoguće“, Lučija ga u samo nekoliko reči priteruje uza zid.

„Pokušajte da se prisetite. Da li vam, na primer, išta govori reč 'Winks'?", kaže Guja u pokušaju da mu izađe u susret.

„Kako to mislite?“

„One male vile što se preoblače, kraljevstvo po imenu Antea...“, začikava ga Lučija.

„Mislite na one male, debeljuškaste vile sa šiljatim šeširima?“, on će smelo.

„Ma ne, to su Sunčica, Zvezdana i Vedrana. Princeza Aurora, Uspavana lepotica, od pre četrdeset godina. Ove su visoke, vitke, lepuškaste, golih stomaka i duge kose.“

„Ne, njih bih zapamtio.“

„A barbike?“

„Njih možda imaju, čini mi se da su za neki Božić..., ali ne do te mere da bi od toga mogla da se napravi proslava.“ Zamuckujući poput đaka koji nije učio, zanemaruje čak i razliku između proslave i partija. „To morate pitati Izoldu, ženu koja ih čuva.“

Blago iznervirano premeće po rukama vizitkarticu ketering usluga i razmišlja. Verovatno ove dve ribetine obično imaju posla s radničkim ćerkama, iako porodica Arnolfi... dobro, jeste da su oni odvratno bogati, ali otmenost je nešto sasvim drugo. A i njihove ćerke idu u državnu školu.

Rukuje se stežući im šake više nego što je potrebno. Odmerava ih od glave do pete, a potom posmatra kako se udaljavaju. Nema sumnje – ribetine. Možda i jesu iz radničkih porodica, ali su svakako ribetine. Sa rukama iza glave, naslanja se na kožnu fotelju bronzane boje u koju su ofarbane i noge radnog stola.

Ipak, ideja vezana za vile...

Zatvara svoje čeličnoplave oči.

Učešće u partiju svojih ćerki moglo bi da bude i zanimljivo.

TRI

Tri napada u roku od mesec dana.

Nikakve veze.

Nikakvog traga.

Nikakvog povoda.

Do kurca.

Oseća kako ga najednom obuzimaju taktovi bolesnog kucanja iz pesme *Time*³ Pink Flojda, muzike svojstvene njegovom raspoloženju.

Komesar Pjetro Lanci žmiri svojim sivim očima. Vrta glavom i masira ukočeni vrat kako bi umanjio bol koji mu već danima ne da mira.

18:07.

Noktom na palcu mrcvari rupicu na bradi.

Gasi kompjuter.

Isteže ruke kako bi se protegnuo, okretna stolica malo škripi.

Ništa. Baš ništa.

Nema svrhe da sedi ovde i da gubi vreme.

Idem da vidim da li je Marija Fjore nešto novo saznala, ma kakvi, ta bi već uletela ovde kao pomahnitala osica.

Ja brišem.

Usran dan.

Usrana nedelja.

Usran mesec.

Izlazi zalupivši vratima, a korake mu ispraća De Gregorijeva pesma *Pezzi di vetro*⁴.

---

³ Vreme (Prim. prev.)

⁴ Parčići stakla (Prim. prev.)

ČETIRI

Četiri mermerna stepenika praćena gelenderom od sjajnog mesinga i teška drvena vrata koja se potmulo zatvaraju za njima.

Na trenutak ih obuzima ošamućenost od gužve u centru Đenove.

„Putvaler... ma da li je moguće? Samo me je strah od pada sa one barske stolice karmin-crvene s trunkom skerletne boje sprećio da se ne zakikoćem.“

„Pravimo uvek istu grešku, Guja, smišljamo im nadimke, tako ih zovemo u šali, a onda se izletimo i pred njima. Sećaš se 'Abažurke', profanke sa ogromnim mindušama, ili 'Sumporka', profesora sociologije ubistvenog zadaha. Moramo s tim da prekinemo.“ Lućija zavlaći glavu u torbu pod izgovorom da traži ključeve od kola, a zapravo to radi da bi sakrila neuverljivi izraz na licu. Vrlo dobro zna da nikada neće prestati. Naravno, Beti je skroz u pravu, razmišlja Lućija dok trese torbu kako bi po zveckanju utvrdila gde se ključevi nalaze, Rutvaler je prava švalerćina, rasipa hormone i seksepil kao osveživać vazduha u spreju; a tek one užasne stolice, crvene kao džem od ribizle koji serviraju uz ćufte u Ikei...

Uz prividnu ravnodušnost, Guja se osvrće oko sebe. Nikoga na vidiku. Savršeno. Usaglašenim pokretima ruku i kukova navlaći najlon hulahopke ćiji joj se gornji deo srozao do polovine butina i vraća ga na mesto koje mu najviše prilići. Guja ih prosto prezire. Kada je u časopisu *Marie Claire* otkrila da silne manekenke nose debele dokolenice i šetaju razgolićenih kolena, nije mogla da poveruje. Jedino tokom zime, kad je vreme hladno i vlažno,